

aldeles overdreven. Det eneste Misbrug, der kunde finde Sted, skulde være, at en Embedsmand sætter et Tjenestefrimærke paa et privat Brev til en af sine private Venner. Hvis man nu for det Første tror, at der gives Embedsmænd, som skulde falde paa at gjøre dette, vilde det være alt for farligt, og det lader sig næsten heller ikke gjøre; thi dels udøves der jo Kontrol gennem Postkontoret, og dernæst vilde vedkommende Privatmand være Medvinder i en saadan Defraudation. Altsaa vilde det være ganske utænkeligt. Jeg tror altsaa, at en Ordning, som af den ærede Minister foreslaaet, med Anvendelse af Tjenestefrimærker, er efter den af Finansministeriet foreskrevne Kontrol fuldt betryggende, og jeg tror, at Formaålet vil blive opnaaet, og at der vil blive benyttet akkurat saa mange Tjenestefrimærker, som Tjenestens Løv udfordrer, hvoften flere eller færre. Hvis dette er rigtigt, kan jeg ikke skjønne, hvorfor man principielt skulde være imod den i Lovforslaget indfattede Bestemmelse, hvortil Mindretallet har sluttet sig. De Ting, Flertallet anfører derimod i Betænkningen, gaa navnlig ud paa, at man i en Mærkeliste med stort Flertal har udstemt Ministeriets Forslag om Godtgjørelse af Porto efter Regning til Retsbetjentene. Jeg tør nu vel gaa ud fra, at denne Argumentation ikke vil vinde nogen særdeles Tilslutning her i Thinget, under Forudsætning af, at man nogenlunde skulde kunne bifalde de Betragtninger, jeg især har gjort gjældende om Sagens Hensigtsmæssighed, naar betryggende Kontrol er tilstede. Det tør jeg vel nemlig nok forudsætte med Sikkerhed, at, om man end skulde tage nok saa mange Hensyn her til Belgerne og til, hvad der har været oppe paa Valgtribunerne med Hensyn til de Ting, der have været for her i de foregaaende Dage, saa er der ingen Valgtribune i Landet, hvor Portospørgsmaalet har været fremme, saa at det paa nogen Maade skulde have noget Generende ved sig at opgive en tidligere Beslutning og Anskuelse i denne Sag, saasnart man af Hensigtsmæssighedshensyn mente, at man burde gaa en anden Vej. Heller ikke Bemærkningen med Hensyn til Forholdet overfor Amtmændene synes jeg indeholder noget væsentligt Argument; thi hvis man kom til det Resultat at gaa den i Lovforslaget foreslaaede Vej, var det jo meget simpelt, naar Amtmændenes Kontorholdslove skulde revideres, at gaa samme Vej ogsaa for deres Vedkommende. At der foreløbig var en forstjellig Ordning for disse to Klasser af Embedsmænd, skjønner jeg ikke, kan indeholde nogen Hindring for Sagens Fremme. Ikke alene har den utilstrækkelige Portogodtgjørelse medført de Ulemper, jeg har nævnt før, men jeg tror tillige, at den har medført en stærkere Benyttelse af den Kommunerne paahvilende Forpligtelse til i visse Tilfælde at besørge Statens Tjenestebreve. Derfor har Mindretallet ment — jeg skal nævne

det udtrykkelig efter Initiativ af det ærede Medlem for Fag (D. Christensen) — at det vilde være naturligere og meget simplere, om man sørgede for at faae denne uheldige Bestemmelse ud af Verden samtidig med den nye Ordning. Bestemmelsen i Forordningen af 11te Novbr. 1791 lyder saaledes: „Naar nogen Ordre, som angaaer Rgl. Tjeneste eller det Offentlige, skal sendes, enten til Forkyndelse udenfor den Bye, hvor Sognefogden boer, eller befordres til næste Sogn, da er Sognefogden bemyndiget til, efter rigtig Omgang, at beordre Sognets Huusmænd at frembringe Samme til sit bestemte Sted, fra Bye til Bye, paa den bekvemteste og letteste Maade“. Det er altsaa en ren og klar Forpligtelse for Kommunerne til ved Hjælp af Husmændene at besørge Statens Tjenestebreve. Det er nu muligt, mine Herrer, at en saadan Bestemmelse i 1791 kunde være naturlig og fornuftig, men det forekommer mig, at den nutildags maa siges at være temmelig urimelig. Jeg kan fortae, at man benytter Husmændenes bekendte 3 Dage til Snefastningsarbejde og til den Slags Ting, hvor den tilstedeværende fysiske Arbeidskraft til enhver Tid maa tages i Brug, men at netop Husmændene, hvis Tid dog maa anses for temmelig kostbar, skulde bruges til at besørge Statens Tjenestebreve, kan jeg ikke karakterisere paa anden Maade, end at det maa anses for at være meget urimeligt. At en Mand nutildags skal spille en Arbejdsdag paa at besørge et Brev, maa anses for temmelig uheldigt (Udførelse af Berg); ja, derfor er det bedst, at vi se at faae det ud af Verden, naar vi have Leilighed til det. Nu er det muligt, at man meget sjældent benytter Husmændene til denne Tjeneste. Sagen er vel i Reglen ordnet paa den Maade, at vedkommende Kommune f. Ex. har antaget et Bud, som betales af Kommunens Kasse. Det er selvfølgelig en langt fornuftigere Ordning. Det er ogsaa andre Steder ordnet ved de saakaldte Brevhæringspenge, som Kommunerne betale til vedkommende Sognefoged for at udføre denne Tjeneste. Disse Beløb, vide de Herrer omkring fra Landet, ere meget forskellige. De kunne være temmelig ubetydelige, men ogsaa temmelig betydelige. De Kommuner, hvor jeg har haft Leilighed til at blive personlig bekendt med Forholdet, har Beløbet udgjort nogle og tredsindstyve Kroner, og jeg veed, at der, hvor der er etableret et kommunalt Postbud, og hvor Retsbetjentene i stor Udstrækning have benyttet ham, er Beløbet betydelig højere. Mindretallet har derfor stillet Ændringsforslaget Nr. 1, som det anbefaler det høje Thing til Vedtagelse. Som allerede nævnt, er jo hele Forudsætningen for Portogodtgjørelse efter Regning den, at Tjenestefrimærker anvendes, og da Postlovens § 15 kun siger, at de kunne bringes til Anvendelse, har Mindretallet ment, at det var nødvendigt at stille Ændringsforslaget under Nr. 2, hvori det ud-